Ч. 30. Пятниця 9 (22) лютого 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львов в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Відкрите анґлійского парляменту. — Події в Хін.)

Вчерашне засїдане парляменту розпочало ся о годинї 12-ій в полудне. По відчитаню петиций, вніс Молодочех Шіленний, аби чеські петициї були друковані в протоколї. То внесене викликало крик між Шенерерівцями. Внесене достаточно підперто. Перед приступленем до дневного порядку, президент ґр. Феттер пояснив своє становище супротив цензурованя інтерпеляций. Президент заявив, що на случай, коли би яка інтерпеляция містила устуни, котрих він не хотїв би відчитувати в палатї, тодї поступить в той спосіб, що ту інтерпеляцию поки-що задержить, і зверне ся на тайнім засїданю до осуду палати, чи устуни мають бути відчитані на явнім засїданю.— Ту заяву приймили Шенерерівцї і социялїсти голосними криками протесту. Социялїст Еленбоґен вніс, аби над заявою президента перевести дискусию. Внесене відкинено 178 голосами против 98. За внесенем голосували Чехи, Шенеревівцї, социялїсти і Словінцї. Настав великий крик, а найбільше чути було Шенерерівцїв пп. Вольфа, Іра, Штайна і Шенерера. Вольф ставить внесене, аби закінчити засїдане. Штайн заявляє, що засїдане мусить бути закрите, бо такі відносини то сором перед цілою Европою. Президент звертає увагу, що нї п. Штайнови нї Вольфови не уділено голосу, отже они не можуть говорити. П. Брзорад питає, чому не відчитано чеських інтерпеляций. Президент каже, що на то питане відповість при кінци засїданя. П. Кльофач починає говорити по чески. Гамір і крики на лавах Шенерерівцїв чим раз більші; тимчасом Кльофач, котрий стоїть перед міністерияльною лавою кидає цїлу пачку паперів до гори. Румун бар. Юрий Василько відпихає Кльофача. Робить ся заколот. Кльофач і товариші хотять ся кинути на Василька, але їх здержують.

Серед нечуваного крику забирає голос пос. Барвіньский, котрого з початку цїлком не чути. Відтак трохи втихомирило ся. Барвіньский обернув ся против звістної промови пос. Коса; доказує, що сторонники Коса і члени руского радикального сторонництва самі поводили ся в той спосіб, який Кос закинув иншим. Я сам — говорить Барвіньский — одержав богато листів з погрозами. (Оплески сторонників Барвіньского і на польских лавах. — Живі протести пос. Романчука і Коса.) Відтак забирає голос Вольф і ставить внесене, аби закрити засїдане. Внесене відкинено. По промові Молодочеха Плячека, котрий зажадав аби над заявою президента в справі чеських інтерпеляций перевести дискусию, забрав голос президент ґр. Феттер. В часї єго промови зробив ся такий страшний крик на чеських лавах, що президент не міг говорити і мусїв закрити засїдане.

Анґлїйский парлямент отворено оногди престольною промовою короля Едварда. В промові висказує ся бажане, аби війна в полудневій Африцї як найскорше покінчила ся для добра обох републик, бо поки то не стане ся, не можна там завести таких інституций, що мають забезпечити рівність перед законом так всїм поселенцям, як і місцевим муринам. Про події в Хінї натякнула лише престольна промова, що там ведуть ся переговори межи Хіною а иншими державами. Дальше згадано в промові про орґанїзацию Сполучених Держав Австралїї, про придушене повстаня в краю Ашантів, а вкінци про найважнїйше, т. є. анґлїйский буджет, який вичерпано до дна. Тому престольна промова звертає ся до парляменту, щоби уділив нових кредитів, в значній висоті. — По престольній промові почала ся дискусия, в якій строго критиковано правительство за нещасно ведену війну в полудневій Африцї.

З Пекіну доносять, що з причини непевного і протягаючого ся ходу мирових переговорів з Хіною, ґр. Вальдерзе візвав всїх комендантів европейских, аби на конець лютого приготовили ся до нової експедициї в більшім розмірі в цїли очищеня провінциї Чілї від хіньских вояків. Нїмецкий комісарият мав видати наказ, аби до 18 днів приготовано для експедициї 1000 возів. Говорять, що всї ті пляни мають на цїли кинути страх на Хінцїв і спонукати їх до скорійшого принятя мирових услевий. В Пекінї сумнївають ся, чи американьский ґенерал прилучить ся до нової виправи. Французи підуть здає ся Вальдерзому на руку. Вальдерзе має навіть команду над експедициєю передати одному з французких ґенералів. Проектована експедиция відійде здає ся до Паотінфу. — З Шанґаю доносять,

---

23)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлїйского — Конана Дойлї).

(Дальше).

20.

Сильна рука моряка не відобрала тяжким ударом житя молодому корабельникови африканьскому, лиш приголомшила єго. Езра був як рідко сильної натури, і не лиш видержав той удар, але навіть досить борзо прийшов знову до памяти. Зразу зачав лиш тихо стогнати, а відтак і рушав ся поволи, опісля застогнав голосно, а наконець і закляв. Він опер ся ліктем, підніс ся, і подивив ся блудними очима довкола себе; другою рукою вхопив ся за рану з заду на голові, з котрої ще кров капала. Повів очима по столї, по кріслах і стінах, аж опинив ся на касї. При сьвітлї місяця міг побачити, що она отверта і порожна. В однїй хвили станула єму цїла пригода перед очима, і він крикнувши охриплим голосом повен злости і розпуки, пустив ся непевним кроком до дверий.

Езра міг мати великі хиби, але нерішимости і браку відваги годї було єму відмовити. Ледви що прийшов до памяти, як і зараз зміркував своє положенє, і видів ясно, що треба конче щось робити, і то зараз. Мусїв конче відобрати назад диямапти, бо в противнім случаю ждала єго цїлковита і нехибна руїна. На єго крик вбігли до комнати господар і кількох людий, чорних і білих.

— Мене напали і обрабували, — сказав Езра, опираючись об коминок, бо ще був слабий і голова єму крутила ся. — Не розглядайте ся і не меліть язиками, лиш робіть, що Вам скажу. Засьвітіть лямпу.

Засьвітили лямпу, і мала громадка слуг, до котрої прилучило ся ще й кількох з гостий, стали щось шептати з собою, коли побачали нелад в комнатї і велику червону пляму на коврі.

— Злодії прийшли о девятій годинї — відозвав ся Езра слабим голосом, але зовсїм ясно. — Они називають ся: Фарінтош, Бурт і Віллємс. Ми трохи розмавляли з собою, так, що они, здає ся, не скорше вийшли звідси, як о девятій. Тепер пів до одинайцятої, і они не могли ще далеко уйти. Може наймили собі який візок. Біжіть та питайте кождого, кого побачите. Ви Джонес біжіть борзенько до інспектора Іпсліна. Скажіть, що тут став ся розбій, що мене хотїли убити, і що менї потреба кількох єго людий, котрі уміють добре верхом їздити, — але розумієте, не єго найлїпших людий, лиш найлїпших коний. Я вже постараю ся о то, що він не буде мати кривди, коли все добре зробить. Де мій слуга Пете? Іди ти, псе, та осїдлай мого коня і виведи єго. Я гадаю, що він міг би всїх в краю Гірка здогонити.

Підчас, коли Езра видавав прикази, розбігали ся люди на всї сторони, щоби їх виконати. Він сам став поправляти на собі одїж і обвязав собі голову хусточкою.

— Та Ви чей самі не поїдете, пане? — спитав господар. Ви до того не маєте сили.

— Чи маю, чи не маю, а поїду — сказав Езра рішучо. — А хоч би мене треба й привязати до коня, то мушу поїхати. Дайте менї трохи коняку. А налийте трохи й до фляшки. Я міг би зімлїти, заким верну.

На вість о тім розбою збігла ся була тимчасом велика товпа. Цїла площа перед готелем була повна копальників диямантів і Кафрів без числа, котрі пхали ся до готелю в тій надії, що довідають ся щось нового. Пан доктор О'Фляґерті з напроти лагодив вже окреме виданє „Вальского Вістника“, в котрім подавав справозданє о тій подїї. А та подія, що стала ся так голосна, була приперчена такими фразами, як: „охорона власности“, „висьмівапе закона“ та „шумовини цивілізациї“— вислови, котрих О'Фляґерті так часто уживав, що аж справдї думав, що то лиш він має право їх уживати, і коли їх побачив иноді в льондоньских ґазетах, то казав, що они єго передруковують.

Заворушенє серед товпи збільшило ся, коли Езра показав ся на сходах перед готелем блїдий як стїпа, з хусткою на голові і з ковнїром від сорочки замащеним кровію. Коли він сїв на коня, приступив до него один з людий, котрих він був розіслав.

— Прошу пана, — сказав він — тоті люди пустились в дорогу до Капштадту. Знайшло ся кількох таких, що їх видїли, їх конї до нічого; я знаю того чоловіка, у котрого они їх наймили. Ви їх певно здогоните.

На блїдім лици Езри проявив ся усьміх,

що цїсар видав едикт, оголошуючий кари на князїв і достойників, що були провідниками рухів против чужинцїв. По мисли того едикту засуджено: Путіяна на кару смерти, князїв Туана і Ляна на самоубийство, кн. Япан має бути стятий, ґенерал Тунфушіян і два инші ґенерали на деґрадацию. Говорять, що посли не згодять ся на сей едикт, котрий є лише повторенєм давних, а невиконаних едиктів.

Новинки.

Львів дня 21 го лютого 1901.

— **Справа почисленя лїт служби суплєнтскої** головним учителям при семинариях учительских, есть вже постановленою річию, і в сїй справі есть вже найв. рішене цїсарске, уповажняюче міністерство просьвіти до переведеня сеї справи. Отже в слїдуючім тиждни — як доносить „Fremdenblatt“ — будуть ті головні учителї при семинариях учительских, котрі мають кваліфікацию учителів шкіл середних що до платнї зрівнані з тими ж учителями.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** доносить: На шляху Копичинцї-Гусятин привернено вже цїлковитий рух поїздів дня 17 с. м. — Рух особовий привернено дня 16 с. м на шляху Гадікфальва-Радівцї, а дня 17 с. м. на шляхах Радівцї-Бродина і Карльсберг-Путна — На коломийских зелїзницях льокальних привернено рух загальний дня 18 с. м.

— **Руский театр** переїхав з Бережан до Рогатина, де дасть в сали „Сокола“ тілько шість представлень. Репертуар слїдуючий: в четвер 21 „Підгіряни“ мельодрама Гушалевича з музикою Вербицкого, а розпічне „Прольог“ з опери „Інвалїд“ Мидловского, музика Матюка; в суботу „Циганьский барон“ опера Стравса; в недїлю „Не ходи Грицю на вечерницї“ драма зі співами і танцями дра Александрова; ві второк 26 с. м „Власть тьми“ народна драма гр. Льва Толстого; в четвер дня 28-го с. м. „Ямарі“ опера комічна Целлера.

— **З конскрипциї в Галичинї.** З Коломиї пишуть нам: Число людности міста Коломиї виносить з кінцем 1900 року 34.128 голов; з того 32.328 людности цивільної, а 1.800 войскового гарнізона. Конскрипция з 1890 р. виказала була 28.620 голов цивільної людности, отже за послїдних десять лїт маємо о 3.708 більше. Приріст був би ще значно більший, як би не еміґрацийна горячка межи жидами, котрих виїхало до Америки остатними роками близько 3.000.

— **Фальшивий чернець.** Будапештеньска полїция остерігає перед фальшивим черцем, котрий волочить ся сьвітами і збирає складки нїби то на монастир або на будову костела. Він удає як де потреба, раз протестантского віроучителя, то знов перебирає ся за Франціосканина і показує фальшиві документи. Він називає ся по правдї Самуіл Лазар Юдович (а по нашому таки просто Шміль Лейзор Юдович), а коли перебере ся за черця, то називає себе Доктор Золтан Ґельзей або Иоан Непомук Франц Бальоґ де Шаркерестур монах чина сьв. Франціска. Єсть то небезпечний мантїй, котрий за обманьство був вже караний у Відни і котрого з нашої половини держави вигонено.

— **Страшний розбійник.** В селї Калинівцї, волиньскої ґуберниї в Росиї, викрито розбишаку, що убив в своїм житю 24 людий. Недавно випросив ся до него на ніч дротяр, а розбишака думаючи, що у дротаря суть гроші, убив его сокирою, тїло почвертував і викинув до яру, а одїж сховав до хлїва. При убитім найшов всего 1 рубель і 50 копійок. Коли на другий день рано розбишака вийшов до двора на роботу, а его жена пішла до сусїда по воду, війшли до хати якісь господарі закурити люльку. Мала дитина, що була тодї в хатї, розказала прибувшим, що єї батько убив в ночи чоловіка, а мама вичистила хату з крови. Господарі не хотїли спершу сему повірити, але коли найшли укриту в хлїві одїж, повірили дитинї і донесли про се власти. Увязнений убийник признав ся, що перед двома роками замордував ще якогось подорожного, а підчас свого побуту в Бесарабії убив і ограбив аж 22 людий

— **Пригода канальника.** Оногди лучила ся у Відни така страшна пригода. Міский канальник Метолїчка, згортав з улицї снїг до головного каналу, отворивши зелїзну решітку від него. Нещастє хотїло, що він посогнув ся, і впав крізь отвір до каналу, а вода в нїм вхопила его і понесла по під землю більше як триста метрів далеко, аж на площу збіжеву. Тут вхопив ся він якогось стовпа, що був вбитий в каналї, і задержав ся Тимчасом его товариші спостерегли нещастє і кинули ся шукати за ним, та й знайшли в згаданім місци, звідки видобули его шнурами ледви живого.

— **Дїло пяницї.** З Праги доносять про таку страшну подїю: В Розміталю, коло Блятна, убив оногди 80-лїтний бувший війт і властитель господи, Иосиф Брда свого жонатого сина і его жінку підчас коли они спали, напавши на них і розрубавши їм голови сокирою. Убийник вибіг відтак з хати і скочив до криницї на подвірю, де утопив ся. Причиною того убийства і самоубийства було, що старий Брда дуже запивав ся і часто жадав від сина гроший, котрі відтак пропивав. Син зразу давав, але в послїдних днях не хотїв дати, а старого то так розлютило, що аж зробив смерть синови і невістцї та й собі.

— **Студінь в Італиї.** В цїлій Італії настала така студінь, якої і найстарші люди не намятають. В Римі і Неаполи падав оногди снїг через цїлу ніч. Цїла Апулія вкрила ся грубою верствою снїгу. Селяни мають велику шкоду в худобі а нужда настала велика. В Романії було оногди 9 степенїв морозу. В Ґенуї снїг і лїд все покрили. Пальми в Сан Ремо вкриті снїгом. Обсерваторія в Беллюно записала оногди 24 степенїв студени, в Саппада було 30 степенїв а в Сан Стефано дель Комелїко навіть 33 степенїв морозу,

— **Помер** о. Іларион Стеткевич, парох Божикова, декан підгаєцкий, дня 20-го с. м. в 67-ім роцї житя, а 44-ім сьвященьства.

не обіцюючий втїкаючим нїчого доброго. — Тоті прокляті полїцияни! — крикнув він — чи вже не прийдуть?

— Вже прийшли! — сказав господар. І дійстно кількох узброєних полїциянів з краю Іріка приїхало верхом і уставили ся перед готелем. Були то самі молоді люди, узброєні в шаблї і револьвери, а їх конї, хоч малі, були завялі і дуже витревалі.

Езра добачив то з радостию, коли приступив на кони до бородатого сержана, що був комендантом того вїддїлу.

— Не можна й хвильки часу тратити — сказав він до него. — Они виїхали перед півтора годиною, але їх конї нездалі. Їдьмо! Дорогою як до Капштадту. Сто фунтів коли їх здогонимо!

Товпа розступила ся і малий вїддїл з Езрою попереду пустив ся чвалом через Кімберлє, що аж искри сипали ся коням з під копит.

Перших кілька миль їхали всї мовчки. Місяць сьвітив ще ясно і они могли видїти добре білу смугу дороги, що крутила ся перед ними по филястій рівнинї. На право і лїво виднїли ся великі простори густої трави, серед котрої тут і там виростали низькі корчі. Місцями показували ся череди довгоногих нужденно виглядаючих овець, котрі втїкали в корчі, скоро над'їхала громадка їздців. Їх блеянє та сумнє погутьканє польної сови, яке часом давало ся почути, були одинокими голосами, які відзивали ся серед глухої ночи.

Езра на своїм сильнім сивім від'їхав був трохи дальше наперед, але сержан здогонив его і прикладаючи руку до шапки сказав: Вибачте, пане, але чи гадаєте, що ми будемо могли довго їхати так скорим темпом? Конї згинуть під нами.

Коби ми лиш їх здогонили, то менї все одно, що стане ся з кіньми. Я волів би дати за них і по кілька коний, як щоби они втекли.

Слова молодого купця були рішучі і він держав ся добре на кони, мимо того, що его рвала голова. Злість додавала єму сили; він прикусував собі вуси з нетерпеливости і стискав коня острогами, що аж кров виступала. Майно, слава, а передовсїм месть і все зависїло від того, як закінчить ся тота шалена погоня серед ночи.

Сержан і Езра гнали один побіч другого, підчас коли прочі їхали один за другим. — Може яких дві милї звідси єсть Камбрінк — відозвав ся сержан — там щось довідаємо ся про них.

— Они чей не поїхали в бік від гостинця, як гадаєте?

— Ледви, пане. Иншою дорогою не поїхали би так борзо. То не так легко їхати навпростець. Могли би впасти в якусь яму, заким би спостерегли ся.

— Мусимо їх зловити, доки они ще на гостинци — сказав Езра; — а хоч би прийшло ся їхати й до самого пекла, то поїду за ними.

— А ми за Вами, пане — сказав на то сержан, набравши охоти від свого товариша. — Коли конї видержать в тім бігу, то здогонимо їх до всхід сонця. Онтам видко сьвітло в якійсь хатї.

Коли они так розмавляли, їхали великим закрутом гостинця, на котрого другім кінци побачили якесь слабе жовтаве сьвітло. Коли приїхали близше, побачили, що то сьвітло виходило крізь отверті двері, в котрих на самій серединї стояв високий як дуб якийсь Бур з заложеними в кишенї руками і з люлькою в зубах.

— Добрий вечер — відозвав ся сержан, підчас коли его люди здержали задихані конї. — Чи їхав хто перед нами сею дорогою?

— Сею дорого їхало богато тисячів людий перед Вами — сказав Голяндець, виймаючи з усьміхом свою люльку з зубів.

— Але нинї вечером, чоловіче, нинї вечером! — сказав сержан гнївливо.

— Чому нї, онтою дорогою до Порт Елїзабет, може година тому назад. Три чоловіки гонили так, як би хотїли замучити конї.

— Того нам досить! — крикнув Езра; і всї пігнали дальше широким, білим гостинцем. О другій годинї рано переїзджали через Блявватерс Дріфт а за пів години пізнїйше були коло ферми Ван Гайденс. О третій годинї були вже далеко по за рікою Родде а о чверть на чверту гонили головною улицею містечка Якобсдалю. Конї їх були вже дуже помучені і цїлі вкриті піною. На улици стояв на патрули кінний полїциян.

— Чи переїзджав хто сюди? — спитав сержан.

— Трох людий, може перед чвертю години.

— Чи поїхали дальше?

— Простїсенько дальше, хоч їх конї ледви вже дихали.

— Їдьмо дальше! — крикнув Езра. — Гонїм!

— Чотири конї вже зовсім змучені, пане — сказав комендант полїциянів. — Не можуть вже й з місця рушити ся.

— То лишім їх.

— Патруля могла би поїхати з нами — сказав сержан.

— Я мушу насамперед на одвахї замельдувати ся — сказав на то патролюючий полїциян.

— То сїдайте на его коня — сказав Езра — він може на вашім поїхати на одвах. То бодай ми оба будемо могли їх зловити. Гонїм дальше! І они як шалені пігнали ся дальше.

Коли опинили ся знову на дорозї до Порт Елїзабет, то настали вже лиш прості перегони межи гонителями, а гоненими. Перші знали, що як би то був день, то они би видїли втїкаючих перед собою і то додавало їм ще більше охоти. А що сержан дістав був сьвіжого коня, то поїхав наперед звісивши голову і подавшись тїлом наперед, щоби надати собі о скілько можна як найбільшої скорости. Езра, котрому на голові повівала закровавлена хусточка, їхав зараз за ним. Він держав ся просто на кони, уста его усьміхали ся люто, а в правій руцї держав револьвер готовий до стрїляня. Може на сто метрів поза ними їхали оба

Курс львівский.

Дня 20-ого лютого 1901.	платять	жадають
	К. с.	К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	630 –	648·–
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	354 –	364 –
Зелїз. Львів-Чернів.-Ясп	527 –	535 –
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150 –
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400 –	410 –
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. $4^0/_0$ корон	90·–	90·70
Банку гіпот. $5^0/_0$ преміов.	109·50	—·–
Банку гіпот. $4^1/_2{}^0/_0$	98·10	98·80
$4^1/_2{}^0/_0$ листи застав. Банку краєв.	98·70	99·40
$4^0/_0$ листи застав. Банку краєв. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. $4^0/_0$ . .	92·–	92·70
„ „ $4^0/_0$ льос. в $41^1/_2$ лїт.	93·–	93·70
„ „ $4^0/_0$ льос. в 56 лїт	91·—	91·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	95·70	96·40
Облїґи ком. Банку кр. $5^0/_0$ II ем.	101·–	101·70
„ „ „ $4^1/_2{}^0/_0$	98·70	99·40
Зелїз. льокаль. „ $4^0/_0$ по 200 кор.	92·—	92·70
Позичка краєв. з 1873 по $6^0/_0$	100·–	—·—
„ „ $4^0/_0$ по 200 кор.	92·50	93·20
„ „ м. Львова $4^0/_0$ по 200К.	87·–	87·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	65·—	69·—
Міста Станиславова	150·–	—·–
Австр. черв. хреста (Курс підєньский)	47·50	48·50
Угорск. черв. хреста	24.75	25·75
Іт. черв. хрес. 25 фр.	23·10	24·—
Архік. Рудольфа 20К.	59·—	63·—
Базилїка 10 К	14·10	15·10
Joszif 4 К.	7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр.	8·—	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·27	11·45
Рубель паперовий	2·53	2·57
100 марок нїмецких	117·40	118·—
Долар америк.	4·80	5·—

ТЕЛЕҐРАМИ.

Рим 21 лютого. Папа приймав вчера кардинала Рамполю і богато осіб з папского двора, котрі складали папі желаня з нагоди роковин обнятя Апостольскої Столиці.

Льондон 21 лютого. Як доносять часописи, король з королевою виїдуть з кінцем марта до Копенгаґи, а відтак до Кіль, де відвідають кн. Генрика пруского.

Софія 21 лютого. Президент міністрів Петров заявив, що не має наміру полишити ся на своїм становищи.

Льондон 20 лютого. Times доносить, що після хіньских вістий цїсарский двір видав декрет, в котрім годить ся на жаданя послів.

Льондон 21 лютого. З Капштадту доносять, що ходить там поголоска, немов би Анґлїйці взяли до неволї президента Ораніі Штайна.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1900 після середно-європ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		**День**
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Коломиї
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята
2·4.		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·17	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_5$ до $^{16}/_9$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави з Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	5·13	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		**День**
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·56	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Коломиї
	9.25	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в неділю і сьвята
	7·4	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_8$ до $^{10}/_9$
	8·50	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Коломиї, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано.
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

другі поліцияни на своїх змучених шкапах, підганяючи їх о скілько можна до скоршої їзди. На далекім всході показала ся довга, рожева смуга на овиді, знак, що свитає а сіре сьвітло ховало ся під землю. Нараз сержан спинив коня.

— Хтось іде до нас — відозвав ся він.

Езра і поліцияни спинили свої задихані коні. В невиразнім сьвітлї побачили они якогось самотного їздця, що їхав проти них. Зразу гадали, що то може бути котрийсь із втікаючих, що завернув ся; але коли під'їхали близше, побачили, що то якийсь незнакомий. Одїж на нїм була запорошена, а єго кінь вкритий піною і такий змучений, що видко було по нїм, що він зробив богато миль дороги.

— Чи видїли Ви яких трох людий на конях? — спитав Езра, коли він приїхав близше.

— Я говорив з ними — відповів подорожний. — Они може на пів милї звідси.

— Їдьмо! Їдьмо! — крикнув Езра.

— Я везу новини з Яґерсфонтен — сказав той чоловік.

— Їдьмо! — крикнув Езра сердито і коні витягнули знову свої помучені ноги до тяжкої їзди. Езра і сержан їхали попереду, а тамті другі за ними як могли. Нараз зачули здалека перед собою тупіт коний.— То они!— відозвав ся Езра, а поліцияни за ними аж зрадїли почувши той тупіт.

Була то дика, самотна сторона, де на рівнинї не було навіть малих корчів, які єї звичайно вкривали. Тут і там виставали з червонавої землї великі ґранітові скали, як колиб в давно минувших часах розпукла ся покрива природи так, що з єї ран аж сухі кости повилазили. Коли Езра і командант поліциянів гонили гостинцем в тім місци, де він робив остре колїно, побачили недалеко перед собою тих трох втікачів, закритих туманом пороху. В тій же самій хвили вчули поза собою якийсь крик і як би щось тяжкого впало, а коли оглянули ся, увидїли лиш якусь велику купу на землї. Кінь одного з поліциянів упав був з великого змученя і перевернув ся на свого їздця. Другий їздець зліз з свого коня і старав ся видобути свого товариша.

— Треба подивити ся, чи єму що не стало ся — відозвав ся сержан.

— Наперед! Наперед! — крикнув Езра, котрого пристрасть на вид злодіїв стала ще більша. — Анї кроком назад.

— Таже він міг забити ся — відповів сержан гнївливо і добув свій револьвер. — Держіть свій револьвер готовий, пане. За кілька мінут будемо коло них, а они схотять може боронити ся.

Они опинили ся борше коло них, як сержан того сподівав ся. Коли Фарінтош побачив, що вже годї втікати, і що число їх гонителів о двох зменшило ся, взяв ся на способи. На яких сто метрів перед ними робила дорога остре колїно; коли они туди доїхали, поскакали они з коний і поховали ся там. Коли опісля Езра на сивім і сержан на гнїдім туди гонили, загриміли вистріли і сивий упав на колїна та лиш заржав дико ранений смертельно в голову. Езра скочив на рівні ночи і побіг до засїдки, підчас коли сержан, котрого куля від першого вистрілу шарнула легко по лици, зіскочив з коня та й собі побіг за ним. Бурт і Фарінтош виступили против них з цїлою тою відвагою, яка крила ся під їх брутальностию. Бурт кинув ся з ножем на сержана і зранив єго в шию. Фарінтош стрілив до поліцияна, але в тій хвили поцїлила єго Езрова куля. Коли Бурт побачив, що єго товариш повалив ся на землю, вдарив підступно купця з боку і втік поза своїх противників, вихопив ся на сержанового коня і не зважаючи на то, що сержан стрілив до него пігнав дальше в сьвіт. А Віллємс від початку борби лежав лицем до землї, вив ся і крутив ся та верещав на цїле горло, просячи, щоби єму нїчого не робили.

(Дальше буде.)

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Ловиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).